

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Miquel Riera / mriera@elpuntavui.cat / @mrierapla

Les llengües clares

El català i l'occità són les llengües pròpies de Catalunya. I ho són perquè així ho reconeix l'Estatut i perquè així, també, estan d'acord a considerar-les filòlegs i altres estudiosos com els sociolingüistes. El català i l'occità són les llengües pròpies de Catalunya perquè són les parles autòctones d'aquest territori, hi han nascut, s'hi han desenvolupat, hi han creat variants dialectals i, finalment, s'hi han parlat de manera continuada des de fa segles. Són llengües pròpies i també oficials, segons el mateix Estatut.

El castellà, en canvi, no és llengua pròpia del Principat, com el francès no ho és de la Catalunya del Nord. Hi són llengües foranes que s'hi han estès i normalitzat fruit de polítiques d'agressió i de prohibicions d'altres comunitats polítiques (els estats espanyols i francès) i també per l'arribada de parlants fruit d'aquesta dominació política

“El català i l'occità són les llengües pròpies de Catalunya. No pas el castellà, que és llengua imposada

i per altres motius, bàsicament de caire econòmic. Arran de tot plegat, el castellà i el francès han acabat sent imposades com a llengües oficials i actualment el seu ús és majoritari en els dos territoris històrics. Però ni l'una ni l'altra són llengües pròpies de Catalunya, perquè, com molt bé ha recordat el grup Koiné, “no reuneixen cap requisit de naturalit-

zació i territorialització: variant dialectològica, toponímia i historicitat com a llengües orals”.

Al Principat, arran de la polèmica encetada per l'emissió de la sèrie *Drama* a TV3, algunes veus reivindiquen que la cadena pública catalana –que per llei té l'obligació de defensar i promoure el català i l'occità– s'obri a reflectir “la realitat de la societat”.

Ras i curt, que a TV3 el castellà encara hi sigui molt més present del que ja hi és. Com als supermercats, a l'audiovisual o a la justícia, on la nostra llengua és ben oblidada i marginada. Que fem com els personatges catalanoparlants de *Drama*, que canvien al castellà de seguida que troben un interlocutor que parla aquesta llengua. Ras i curt, que acotem el cap i renunciem als nostres drets. Com ho fan les televisions públiques de tots els països amb un estat al darrere. Ai, que no fan.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Inviolabilitat del rei

■ El Sr. Sánchez ara parla de limitar la inviolabilitat del rei. Es veu que tampoc pot dormir amb totes les trapellereries que apareixen a càrrec del rei emèrit. A la meua manera de veure-ho, no hi ha cap raó que aboni aquesta inviolabilitat. Segons Forbes el seu capital puja a 2.000 milions d'euros. El seu fill no sap res de res del seu pare, com la princesa no sabia res del que feia el Sr. Urdangarin. La vergonya és que aquests senyors circulin lliurement com si no hagués passat res i siguin inviolables davant la llei (que també s'estén a l'aforament dels polítics). Quina diferència hi ha entre aquesta colla i els que anem a peu pel carrer? Perquè, és clar, el rei Felip VI també potencialment pot seguir fent les malifetes del seu pare. La monarquia per si mateixa és un ens anacrònic i al segle XXI (segons molts el nou segle de les llums) no té cap raó d'existir i menys amb aquesta “carta blanca” inscrita a la Constitució Espanyola.

ÀNGEL MARCO
Sant Just Desvern (Baix Llobregat)

Un Barça que no és el Barça

■ Aquest Barça no és el Barça, ho diu tothom. Sabem també que només sent excel·lents l'equip blaugrana podria, marcant diferències i molta superioritat, guanyar inevitablement la lliga.

Hem vist de tot, coses gairebé insòlites, com el penal aturat que s'ha de repetir, però sobretot infinitat de petites decisions, canvis de criteri arbitral, que van trencant jugades i destrempant un bon equip. Mentrestant al Madrid, que tampoc és el Madrid, totes li ponen per aconseguir, des de la mediocritat, el campionat. El guió es repeteix moltes jornades, i aconsegueix que l'equip no giri rodó. Fins i tot els comentaristes *amics*, molt *puretes* ells, i també aficionats molt exigents fan l'orni, s'obliden que els partits en general comencen bé, que van degenerant, i només alguna genialitat, inevitable, salva en ocasions la situació. Uns i altres fan el joc a un sistema amb una regla no escrita tant pels col·legiats de camp com, ara també, pels del VAR.

Una regla que jo tampoc escriuré; no cal, oi?

JOSEP ALEMANY RIGOL
Vallirana (Baix Llobregat)

De reüll. Anna Balcells
Saltem els murs

Entre les curiositats que es publiquen aquests dies, lleigeixo que a Moscou han reobert el mausoleu de Lenin, tancat durant tres mesos i mig a causa de la Covid-19, amb l'obligatorietat, és clar, d'entrar-hi amb mascareta. Tinc ben viva encara la impressió que em va causar, ara farà gairebé trenta anys, la visita en aquest recinte situat a la plaça Roja, amb la llum vermelloja projectada sobre la cara cerosa del fundador de l'estat soviètic, mort el gener del 1924. De fet, va ser tot el

Enyoro els viatges que haurem d'ajornar per culpa del coronavirus

viatge, a Moscou i Sant Petersburg, el que em va impressionar. Acabava de caure l'URSS i les màfies vinculades a l'antic poder havien iniciat el saqueig de l'estat. No era estrany, en aquella època, veure rengles de gent al carrer venent modestes mercaderies per poder subsistir.

Recordant aquell juny a Rússia, sento enyorança pels viatges que haurem d'ajornar, precisament per culpa de la Covid-19. És clar que sempre hi ha vies alternatives per saltar els murs i continuar explorant. Les lectures, per exemple, que ens han permès de trencar el confinament, o això que en diuen turisme de proximitat, que ens convida a mirar amb uns altres ulls el que tenim a l'abast. La distància no fa la cosa, tot ajuda a sortir de la cel·la interna i abocar-se al gran espectacle del món.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL PARLAMENT

Roger Torrent

Suport als espiats

Tot el suport al president del Parlament i a tots els polítics que han estat víctimes d'espionatge, segons hem sabut ara gràcies a les informacions d'*El País* i *The Guardian*. Cal aclarir qui és el responsable d'uns fets de tanta gravetat i actuar en conseqüència.

PRESIDENTA DEL GREMI DE LLIBRETERS

Maria Carme Ferrer

Sant Jordi segur

Les diferents administracions i la Cambra del Llibre de Catalunya han aplegat esforços perquè malgrat tots els problemes es pugui celebrar el Dia del Llibre i la Rosa el 23 d'aquest mes amb unes mesures de seguretat extraordinàries.

ESCRIPTOR

Toni Sala

Premi Joan Crexells

El narrador i assagista de Sant Feliu de Guíxols (Baix Empordà) ha estat el guanyador de la 49a edició del prestigiós premi Joan Crexells, que l'Ateneu Barcelonès atorga. El jurat ha guardonat Sala per la novel·la *Persecució*, publicada per l'Altra.